

7) BIBLICKÉ DĚJINY

1) LETNICE

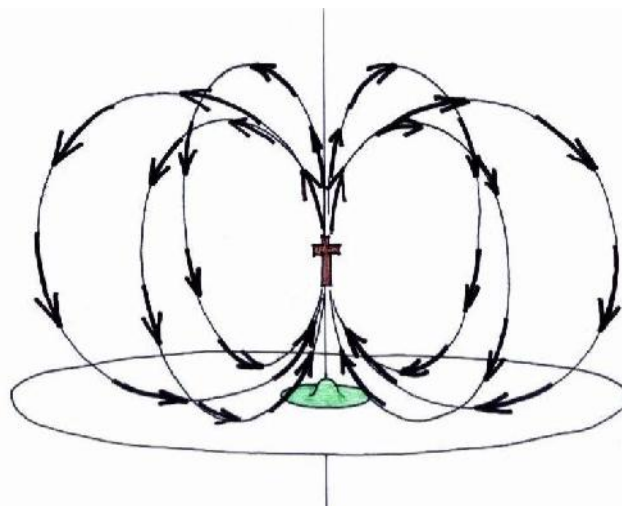
Ježíš přinesl podstatné změny a nové věci do starozákonního prostředí. On sám se stal živoucím naplněním toho, co je psáno v zákoně Mojžíšově, Žalmech a Prorocích. Ježíš přišel zrušit náboženské smýšlení, do kterého se židovská věrouka dostala a nahradil ji živou vírou. Mezi posledním píšícím prorokem Malachijášem a Kristem je mezera asi 500 let, kdy se nenašel jediný prorok nebo král, hodný záznamu v Bibli. Katolický kánon „Vulgáta“ sice zahrnuje i dvě knihy Makkabejských, které popisují historické události asi 100 let před Kristem, obecně však zůstávají mimo kánon Bible, snad proto, že neobsahují žádné duchovní informace (bez záruky). Za tuto dobu (500 let) se mělo čas rozbujet **zákonictví**, které ustrnulo na Desateru a které k němu postupně nabalilo prý až přes 600 dalších přikázání, z nichž většina ani v Písmu není. Kolik se smí ujít v sobotu, aby to nebyla práce, kdy a jak umývat mísu zvenčí i zevnitř, aby byla očištěna od hříchu apod. Do tohoto prostředí přišel Jan Křtitel, Kristův současník a prorok, který na něho ukázal.

Jan spatřil Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa. To je ten, o němž jsem řekl: Za mnou přichází někdo větší, neboť byl dříve, než já.“ (Jan 1, 29-30)

Jan byl vlastně posledním starozákonním prorokem a zároveň tím, kdo připravoval cestu Pánu Ježíši Kristu. On byl tím spojovacím článkem mezi starým a novým. Ježíš o něm řekl:

Zákon a Proroci až do Jana, od té chvíle se zvěstuje Boží království a každý je do něho naléhavě zván. (Lukáš 16, 16)

K té skutečné změně, která se otiskla i do ponebesí, však došlo o něco později a také sama neproběhla naráz v jediném okamžiku. Začala smrtí Pána Ježíše Krista na kříži (v ten okamžik odešla z chrámu Boží sláva) a dovršila se po sedmi týdnech o letnicích. Letnice byly původně židovské svátky obětování „prvotín“, tj. prvních chlebů z pšeničné sklizně, tedy něco jako dožínky a slavily se sedm týdnů po velikonocích. Samotné slovo snad pochází z toho, že to bylo v létě (?). Tehdy naráz jako vítr sestoupil Duch svatý na učedníky, kteří byli shromážděni na jednom místě. Ukázaly se nad nimi jakoby ohnivé jazyky a začali se ve vytržení modlit a prorokovat v řečech cizinců, kteří tam stáli okolo a slyšeli je mluvit ve svých rodných jazycích. (viz. Skutky 2 kap.) Tato nová situace v ponebesí zůstává až do dneška, je tedy i naší situací. Začala úplně nová éra Božího působení na zemi.

1.) Není třeba již přinášet oběti za hříchy (oběti díkůvzdání jsou nahrazeny chvalami), neboť Ježíš Kristus byl jednou provždy obětován za hříchy světa a skrze jeho oběť nám jsou hříchy odpuštěny.

Tam, kde jsou hříchy odpuštěny, není už třeba přinášet za ně oběti. Protože Ježíš obětoval svou krev, smíme se, bratři, odvážit vejít do svatyně cestou novou a živou, kterou nám otevřel zrušením opony – to jest obětováním svého těla. (Židům 10, 18-20)

2.) Uzdravující moc se už neděje skrze anděly a proroky, ale skrze Ducha svatého a církvev. Učedníci, prostí rybáři, obdrželi z Ducha svatého hned po letnicích jako dar stejnou moc k uzdravování Boží mocí, jakou měli dříve jen proroci díky své zbožnosti

(Elijáš a Elíša) a jakou měl i Ježíš, když ještě byl s nimi na zemi. Když Petr uzdravil chromého, který sedával a žebral u Krásné brány, řekl Židům:

„Muži izraelští, proč nad tím žasnete a proč hledíte na nás, jako bychom svou vlastní mocí nebo zbožností způsobili, že tento člověk chodí? Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův, Bůh našich otců oslavil svého služebníka Ježíše, kterého vy jste vydali a kterého jste se před Pilátem zřekli, když ho chtěl osvobodit. ... A protože tento člověk, kterého tu vidíte a poznáváte, uvěřil v jeho jméno, moc Ježíšova mu dala sílu a zdraví – a víra, kterou jméno Ježíšovo v něm vzbudilo, úplně ho uzdravila před vašimi očima.“ (Skutky 3, 12-16)

Učedníci obdrželi o letnicích ne jen dar prorokovat, ale i uzdravovat nemocné mocí jména Ježíš. Předtím Jan Křtitel i Ježíš tedy chodili a jednali stále ještě pod starozákonním ponebesím (i když se o nich píše už v Novém zákoně). Ježíš totiž nikterak nerušil, ani nepopíral žádné Boží jednání v tomto duchovním prostředí. Ježíš nebránil Božímu andělu v uzdravování u rybníka Bethesda, kde lehávalo množství slepých, chromých i jinak nemocných a čekali na čeření hladiny.

Neboť anděl Páně čas od času sestupoval do rybníka a vířil vodu, kdo první po tom zvíření vstoupil do vody, býval uzdraven, ať trpěl kteroukoli nemocí.

(Jan 5, 4)

Uzdraven byl vždy jen jeden člověk, ten první, ostatní pak museli dlouho čekat na další čeření. Ježíš – Bůh v těle nabídl rychlejší a spolehlivější řešení, moc svého Slova a moc svého jména. Chromému, který ležel u rybníka již 38 let a který neměl nikoho, kdo by ho včas odnesl do vody, řekl jen Slovo:

Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi své lože a chod!“ A hned byl ten člověk uzdraven, vzal své lože a chodil. (Jan 5, 8-9)

Proč by musel čekat na anděla, když má vedle sebe toho, kterému všichni andělé slouží a který má větší moc. Jsem přesvědčen, že teprve o letnicích Bůh Otec odvolal všechny takové uzdravující anděly a že všechna uzdravení Boží mocí se od té chvíle dějí jen a pouze mocí Ducha svatého ve jménu Pána Ježíše Krista. Sám jsem se přesvědčil, že když přichází Duch svatý, vždy potvrzuje platnost Písma a vždy oslavuje jméno Ježíš. Proto už nejsou andělé, kteří by čeřili hladiny rybníků, ani Bůh neposílá jiné anděly, kteří by uzdravovali v jiném jménu (např. Marie), než Ježíš. Až teprve po letnicích se Bůh již nikdy nevrátil ke starozákonním „technikám“.

Za celých 20 let víry jsem se neseťkal s kázáním, nebo svědectvím v knížkách, že by Duch svatý přikazoval misionářům a evangelistům podobné věci, jako Ježíš svým učedníkům, když jich posílal 12 (později 70) po dvou do okolních vesnic.

Přikázal jim, aby si nic nebrali na cestu, jen hůl, ani chleba, ani mošnu, ani peníze do opasku, aby šli jen v sandálech a nebrali si dvoje šaty. A řekl jim: „Když přijдете někam do domu, tam zůstávejte, dokud z těch míst neodejdete. A které místo vás nepřijme a kde vás nebudou chtít slyšet, vyjděte odtamtud a setřeste prach se svých nohou na svědectví proti nim.“ (Marek 6, 8-11)

Za tím vším je třeba vidět jak duchovní situaci každé té vesnice kam přišli, tak především to, že Ježíš ještě nebyl obětován a milost ještě nebyla dána. Učedníci ještě nemohli mít toho Ducha svatého, který byl až později seslán o letnicích na základě Kristova vítězství na kříži. Všechny tyto praktické zásady byly nezbytné jen kvůli duchovní strategii pod starozákonním ponebesím. Dnes by jejich striktní dodržování vlastně znamenalo návrat k zákonictví a zásadní neporozumění tomu, co přineslo vylití Ducha svatého a jaký výrazný předěl znamenají letnice. Každý misionář, příjíždějící k nám z Ameriky, či Argentíny apod. si může vzít převleků kolik potřebuje (pokud umí užívat věcí, jako by nevlastnil – viz. **1.Kor. 7,31**), může změnit hotel jak chce a i když mu na letišti ukradnou kufr (což se v česku misionářům rádo děje), nemusí se proto obrátit jinam, aby snad misie nebyla ohrožena. **Duch svatý**, který byl o letnicích nebeským **Otcem** a ve jménu **Pána Ježíše Krista** seslán, je svrchovaným Pánem na nebi i na zemi a umí si poradit s každou nečekanou situací.

